

[Hanne Reintoft.]

man kunne komme frem til, at det eventuelle lovforslag skulle omhandle angrebskrig. Af Norge, Sverige og Danmark er vi altså de eneste, der i dag står med et lovforslag; der skal til vedtagelse. Jeg tror, vi skal tage meget let på det i denne forbindelse og ikke her holde os til det fællesnordiske, som man i øvrigt mest har for vane, når man vil slippe bekvemt om ved noget. I Norge er det faldet på borgerlige stemmer, i Sverige er der ikke noget at sige til, at man ikke ønsker at ratificere denne konvention, da man dér har en meget skrap udlændingslov, der f. eks. tillader, at de svenske myndigheder ved grænsen afviser sigøjnere med den begrundelse, at de er sigøjnere, altså på grund af race. Sverige vil bringe sig selv i en meget mærkelig situation ved at ratificere denne FN-konvention, og det vil jo nok afsløre den såkaldte svenske velfærdsradikalisme temmelig grundigt.

At nogen starter en angrebskrig, skulle med det kendskab, moderne mennesker har til krig, være let at fordømme, og propaganda for at ophidse til en sådan krig skulle for os at se være meget let at anskue som en kriminel handling. Der er dog mennesker, også i dette folketing, der husker f. eks. Goebbels' krigspropaganda, husker appellen til det tyske folk om „den totale Krieg“ og husker, hvilken medrivende virkning denne dystre appel havde, og de forfærdelige rædsler, det påførte hele menneskeheden, at det lykkedes hovedsagelig med propaganda som virkemiddel at skabe krigschauvinisme og krigshetz i det tyske folk.

Moderne mennesker oplever også i dag, selv om den borgerlige presse unægtelig går stille med det, hvordan unge amerikanske soldater hidses op til at tage til lande, hvor de intet har at gøre, og dér føre en næsten ufattelig grusom krig for falske idealer, for usandfærdigt opbyggede politiske motiver, som de samme soldater, når de først er i krigen, kan se mangler enhver sandhed og enhver mening. Vi oplever også i disse måneder dyb nedtrykthed og dyb afmagt hos de amerikanske veteraner, når de vender hjem efter en meningsløs krig, som de af de offentlige myndigheder og de borgerligt styrede kommunikationsmidler var hidset op til at tro havde et mål og en mening.

Danmark er jo et land med en ret dybtgå-

ende antimilitaristisk tradition, og vi har flere partier, der i hvert fald har talt for afrustning og nedrustning — tankerne lever vel endog i det radikale venstre endnu. Vi burde derfor have stået i spidsen i FN som et land, der turde være foregangsland for forbud mod agitation og propaganda for krig. I stedet for går man meget forsigtigt frem og vælger formen angrebskrig, og til min store forbløffelse giver selv denne formulering vanskeligheder. Jeg ser, at både politikere og journalistforbundet påberåber sig ytringsfriheden. Vi er da enige om, at ytringsfriheden er et ukrænkeligt gode, men jeg synes det ser ganske unaturligt ud, at man ser sin ytringsfrihed angrebet, lige netop hvis man mister retten til at ophidse til angrebskrig. Vil man fungere som ytringsfrihedens vogter — og det er der behov nok for — er der nok at tage fat på også i journalistkredse. Der er pressemonopolet som det første, journalisters store ret til at fremsætte kendsgerninger i mere eller mindre sandfærdigt lys, der er vanskelighederne for arbejderpressen, der dog skriver for en stor del af befolkningen, der er forlagsmonopolet og den ensidige mulighed for at få skole- og lærebøger udgivet.

Vi ved godt, at vi i dette samfund ofte arbejder bevidst med forglemmelsen, forduummelsen og fortielsen; så vil man af et ærligt hjerte komme og sige, at man arbejder for at sikre den vigtige ytringsfrihed, er der unægtelig rigtigere og vigtigere ting at kæmpe for end lige netop den ukrænkelige ret til at kæmpe for retten til at agitere for en angrebskrig. Kampen for denne unægtelig besynderlige rettighed kommer derfor også til at stille dem, der kæmper den, i et meget mærkeligt lys.

Det samme gælder den umådelig pseudo-frisindede holdning til begrebet racediskrimination, som der bl. a. her fra talerstolen også ved første behandling blev givet udtryk for. Det var noget, der skulle bekæmpes i frihed osv. Diskrimination af anderledes tænkende og af anderledes udseende mennesker er en forfærdelig ting, og den findes desværre i næsten ethvert samfund, men det er også ethvert samfunds pligt at bekæmpe den, hvor den dukker frem, bekæmpe den politisk og bekæmpe den i undervisning og opdragelse. Vi har eksempler nok på, hvordan det går, hvis man anlægger